

Cultivar el fons de la persona

Dv, 19/07/2019 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge XVI de durant l'any. Cicle C

Barcelona, 21 de juliol de 2019

Hi ha persones - i no poques - que consideren la vida interior com una realitat perfectament inútil i supèrflua. Innecessària. De fet, ni tan sols saben de què es tracta. Són persones que s'organitzen la vida només des de fora, des de l'exterior.

Gairebé tot el que fan té com a objectiu alimentar la seva personalitat més externa i superficial. De manera que mai aprofundeixen en el seu interior. Si els preguntes: Qui ets tu?, us diran el seu nom i cognoms, a on viuen, en què treballen, quants anys tenen. Si aneu més enllà i els pregunteu: Quin és el teu caràcter?, bastants ja no sabran respondre amb seguretat, perquè no es coneixen ells mateixos. Si els pregunteu: Qui ets tu en el més profund? O: Què busques?, la majoria es quedaran callats.

Molts homes i dones d'avui no saben el que és estar en contacte amb el que el gran místic Ruysbroeck anomenava el fons de la persona. Ignoren del tot com cuidar la seva vida interior.

S'esforcen - això sí! -, per millorar el seu nivell de vida, la seva aparença física, el seu estat anímic. Cuiden el seu aspecte exterior però no tenen temps de mirar endins de la consciència. Viuen inquiets i nerviosos per moltes coses, però obliden una realitat absolutament necessària a la persona humana: la seva obertura interior a Déu. **Déu no admet substituïts.**

Freud i els seus seguidors ens han familiaritzat amb diverses neurosis provocades per la repressió dels instints. Però, no són les úniques. El suec Stinissen ha parlat d'una neurosi fonamental de l'home d'avui que té el seu origen en la repressió de

Déu.

Segons aquest autor es tracta d'una neurosi més profunda, que resulta de la pèrdua de contacte per part de l'home amb el nivell transcendental del seu ésser i que el precipita cap a un abisme d'absurd i de solitud. Cap teràpia psicològica pot guarir aquesta neurosi fonamental perquè està causada per un descentrament del jo més autèntic. **Podem aconseguir que la nostra vida sigui més agradable i còmode, però el problema més profund no l'haurem pas resolt.**

Sant Agustí ho va expressar fa segles en una frase ben coneguda: "Ens has fet per a tu, i el nostre cor no reposarà fins que no arribi a tu". Aquest tu, és Déu. I aquest jo, som nosaltres.